N°. 91. A°. 1834.

DONDERDAG DEN 13den NOVEMBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 12 September.

Bij de sluiting der zittingen van den Zwitserschen Landdag op den 6den dezer, heeft de voorzitter de volgende aanspraak gedaan, welke een kort overzigt van de werkzaamheden dier vergadering behelst:

»Mijne Heeren en waarde Eedgenooten! Na eenige maanden arbeids zult gij thans Zürich verlaten, om uwe gewone bezigheden weder te hervatten. Vergunt mij nog eenen blik te werpen op de 31 zittingen die wij gehouden hebben; sommige wenschen zijn vervuld geworden; anderen zijn aan onze lastgevers terug gezonden; over anderen eindelijk is de beslissing aan de toekomst overgelaten.

»Ziet hier intusschen eenige nuttige uitkomsten, welke de zitting van 1834 opgeleverd heeft; de openbaarheid der zittingen en bij gevolg het bekend worden der waarheid in het geheele land; een reglement hetwelk strekken zal om voor het vervolg de werkzaamheden des landdags te bespoedigen; eene overeenkomst nopens de bevoegdheid der Zwitsers om zich vrijelijk in alle kantons te mogen vestigen; verscheiden andere overeenkomsten over de gelijkvormigheid van maten en gewigten, enz., en eindelijk zeer belangrijke besluiten omtrent de krijgskundige verdediging van Zwitserland.

»De taak des Landdags was zeer moeijelijk; hij moest den binnen- en buitenlandschen vrede bewaren; en de botsingen vermijden, welke met het buitenland konden ontstaan ter zake van onze schoonste instellingen. Hij heeft de beginselen der Sarner-Conferentie afgekeurd; zijne toestemming geweigerd tot de afscheiding van Neuchatel en tot de oprigting van eenen eedgenootschappelijken Raad. Ziet daar uitkomsten, welke aan de vergadering regt geven op de dankbaarheid harer landgenooten. Zoo er lieden gevonden mogten worden die beweren wilden, dat de Landdag eene schrede achteruit gedaan heeft, dan zouden wij hun kunnen antwoorden met te verwijzen naar ons besluit over de vrijheid der drukpers.

»In andere nuttige werkzaamheden zijn wij niet geslaagd; zoo als de invoering van een gelijk munt- en tolstelsel, en de herziening van de verbondsakte. Ten deze kan niet ontveinsd worden, dat er een stilstand bestaat, en dat men niet tot de gewenschte overeenstemming heeft kunnen geraken. Waaraan is dit toe te schrijven? Ongetwijfeld aan den wil van Zwitserland, aan de gehechtheid aan de souvereiniteit der kantons, en aan de vrees derzelve, om een gezag boven zich te hebben, eene vrees, te sterker, naar mate zij weinig invloed hebben. Als middel tot wegneming van dit kwaad, moesten wij de voorstanders der kantonnale souvereiniteit trachten te winnen door wijze bepalingen omtrent de bevoegdheid des Landdags. Wij moesten hunne opofferingen zoo weinig gevoelig maken als mogelijk is, en vooral ook niet versmaden om op den weg der verbeteringen slechts langzaam voort te gaan. De landdag is aan velerlei beschuldigingen blootgesteld; de reden daarvan is, dat men den aard dier vergadering niet genoeg in het oog houdt.

»Hopen wij, dat de drukpers weldra den schandelijken weg zal verlaten, dien zij nu bewandelt en de verwerpelijke wapenen zal afleggen waarvan zij zich bedient, en welke tegen alle wettige instellingen en verordeningen zijn; en dat zij personen van instellingen zal weten te onderscheiden, en met één woord waarheid en vertrouwen, in plaats van tweedragt onder het volk zal verspreiden.

»Verbeteringen zijn moeijelijk te erlangen; laat ons den moed niet verliezen; instellingen, welke van de algemeene overtuiging en toestemming afhangen, komen natuurlijk eerst na langen tijd tot stand. Maar laat ons niet vergeten, dat alle kantons vooruitgaan, en met der tijd de hervormingen, die zij bij zich zelven invoeren, ook zullen goedkeuren, wanneer het de belangen des eedgenootschaps in het algemeen geldt. Wij bezitten nog groote rijkdommen, welke onze naburen ons benijden; laat ons dezelve bewaren en vermeerderen!

»Ik dank u voor het vertrouwen en de welwillendheid, die gij mij, als uwen voorzitter betoond hebt. Ik verklaar den Landdag van 1834 voor gesloten en ontbonden."

Uit Odessa meldt men van 12 Augustus:

»De Vice-Admiraal *Lazareff* is den 9 aan boord der stoomboot Gromonossetz, welke tot het tusschen Sebastopol en Eupatoria kruissende smaldeel behoort, hier aangekomen. Na de op onze reede liggende en naar Konstantinopel bestemde oorlogsbrik *Themistokles* in oogenschouw te hebben genomen, vertrok hij nog dienzelfden dag, naar Nikolajeff, om het onlangs van stapel geloopen linieschip *Warschau* 120 stukken, dat aan den mond van den Dnieper ligt, te bezigtigen."

Berigten uit Konstantinopel tot 15 Augustus, behelzen het volgende:

De tijding dat *Ibrahim*-Pacha groote voordeelen op de insurgenten bevochten heeft, is niet alleen volkomen bevestigd geworden, maar uit Sijrie wordt nog daarenboven melding gemaakt van andere gewigtige uitkomsten, door de Egiptische wapenen verkregen, en die aan de opstandsbeweging in dat land weldra een eind zouden kunnen maken. De Porte blijft wel is waar nog steeds het diepste stilzwijgen bewaren, maar zij weet zeer goed, welk eene gedaante de zaken in Sijrie hebben aangenomen. *Mehemed-Ali* die in persoon met troepen zijnen zoon te hulp gesneld was, schijnt voornamelijk tot de nederlaag te hebben toegebragt, welke de insurgenten in de laatste dagen der vorige maand geleden hebben. Dezelve moet beslissend geweest zijn, daar zij bijna alle, zich aan de grootmoedigheid van den overwinnaar hebben overgegeven, en op eenige benden na, welke zich in de hoogste gebergten van den Libanon geworpen hebben, de wapenen hebben nedergelegd. De Porte schijnt getroffen over de uitkomst van den strijd, hetgeen men deels kan afnemen uit de donkere gezigten van weinigen bewoners van het serail, deels uit het bevel om den arbeid in het zee-arsenaal te staken. De meeste troepen, welke zich aan gene zijde van het kanaal hadden zamengetrokken, moeten nu naar hunne garnizoen terugkeeren, of zullen ontbonden worden. De krijgslust schijnt dus, met *Ibrahim* zegepraal, bij den Sultan verdwenen te zijn en thans zal hij inzien, hoe welgemeend de raadgevingen der vreemde diplomaten zijn geweest, toen zij hem noopten zich niet in de Sijrische geschillen te mengen. Dus zal, zoodra *Mehemed-Ali* zich weder ingescheept heeft, alles weder in de oude baan terugkeeren en de Sultan tijd erlangen, om zich met zijne begonnene hervormingen en bestuursverbeteringen bezig te houden. *Namik*-Pacha, die als gezant naar Londen bestemd is, moet thans in de quarantaine van Semin wezen.

Uit Napels schrijft men het volgende:

»Men heeft hier veel gesproken van eene Nota, door den gezant eener Noordsche Mogendheid aan onzen Minister van Buitenlandsche zaken ingediend, waarin tegen de oprigting van eene nationale garde, als strijdig met de verdragen van Weenen en Verona, geprotesteerd werd. Dit vertoog moet ook in den Staatsraad ondersteund zijn geworden door den Minister van Politie, die het voor onraadzaam en onvoorzigtig hield, om, bij de thans heerschende gisting in Spanje, welk land reeds meermalen aan de Napelsche omwentelingzuchtigen ten voorbeeld gestrekt heeft, ook hier eene nieuwigheid in te voeren, die welligt onberekenbare gevolgen kan na zich slepen. Niet dat men nopens den goeden geest der bevolking den minsten twijfel koestert; — maar men is beducht voor de woelingen der propaganda en de stoutmoedige plannen der leden van het jonge Italie, welke, te leur gesteld in hunne pogingen om het leger te winnen, nu welligt alles zouden inspannen, om jonge en onervaren lieden in hun net te lokken. Naar het schijnt heeft de Koning het gewigt dezer redenen erkend, want het bevel om voor de burgerwacht te voet de noodige monteringstukken te bezorgen, is weder ingetrokken. De eerewacht te paard, welke insgelijks den naam van burgerwacht te paard had moeten aannemen, behoudt hare eerste bestemming en benaming.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 14 September.

Als een blijk van verbolgenheid van ons gouvernement tegen Pruissen mag misschien een lang en [illegible] scherp artikel gelden, hetwelk het *Journal des Débats* over het *Nieuwe Duitsche Tolstelsel* behelst en over de middelen, waardoor Pruissen de deelneming der onderscheiden staten in hetzelve verkregen heeft.

In het Madridsche regeringsblad van den 26 Augustus vindt men het officiele berigt omtrent een gevecht, dat te Barbadillo del Pez, een vlek in Oud-[illegible]tilie, tusschen der Koningin en de bende opstandelingen onder aanvoering van El Blanco heeft plaats gehad. Volgens dit berigt, is deze bende, die uit 70 man voetvolk en eenige ruiters bestond, daarbij over hoop geworpen en, met achterlating van eenige dooden en gekwetsten, op de vlugt gedreven. Verscheidene paarden en wapenen waren bij deze gelegenheid door de soldaten der Koningin buit gemaakt.— Intusschen blijkt uit dit berigt op nieuw, dat de onrustige toestand van Spanje zich niet uitsluitend tot de noordelijke gewesten bepaalt.

Een ander der jongste maatregelen, in de nabijheid der Spaansche grenzen genomen, is evenzeer het voorwerp van niet weinige aanmerkingen; het is de jongst gedane aanhouding van wapenen te Bordeaux. Het *Journal de Guyenne* zegt daaromtrent het volgende:

Krachtens welke wet heeft men wapenen van Engelsche fabrijk, die tot weder-uitvoer bestemd waren, prijs gemaakt? Bloeijen onze handel, onze nijverheid dan al te zeer, dat men dezelve zonder gevaar aan nieuwe belemmeringen kan onderwerpen? De aangehouden wapenen lagen hier in entrepôt. Zij hebben dus niet anders dan met verlof van het tolbestuur ingescheept kunnen worden. Waarom heeft de policie zich niet vooruit tegen deze inscheping verzet? Waarom moet de eigenaar dier wapenen, of de kapitein van het schip, nog het verlies lijden van de kosten der inscheping en van de toebereidselen tot het vertrek?

Wij zouden deze vragen nog kunnen vermenigvuldigen; doch waartoe zou het dienen? Is in Frankrijk het al of niet wettige niet reeds lang een punt dat buiten overweging blijft? Wij willen ons dus vergenoegen met daadzaken te herinneren, die te Bordeaux zelf gebeurd zijn.

In 1821 gingen de Spaansche cortes met een zeer bekend koopman onzer stad een contract aan, tot het leveren van eene zekere hoeveelheid wapenen. De Heer Z.... vertrok hiertoe naar Belgie, want de verzending van dit wapentuig moest uit de haven van Antwerpen geschieden. Toen hij vertrok kende men het doel zijner reis; toen hij terug kwam wist men welke handels-verrigting hij volbragt had. Ondertusschen heeft de Heer Z.... noch in zijne vrijheid, noch in zijnen handel de geringste hinder geleden.

Later was dezelfde koopman in de uitrusting der meeste kapers betrokken, die door Spanje tegen Frankrijk gereed gemaakt werden. Des niet te min bleef hij onbekommerd de bescherming genieten, welke de regering aan alle meeningen, aan alle takken van nijverheid verleende.

(*Nederl. Staats-Courant*).

MENGELINGEN.

ALLERLEI.

Cato, de oude, gaf zijnen tijdgenooten het uitlokkendst voorbeeld van werkzaamheid en zelfverloochening. Op zijne veldtogten ging hij te voet, en torschte zelf zijne wapenen; ook had hij slechts éénen bediende bij zich, die voor hem de levensmiddelen droeg, en wien hij nooit over zijn morgen- en avondeten beknorde, maar denzelven veeleer, wanneer zijn krijgsdienst hem daartoe den tijd vergunde, in het gereed maken der spijzen behulpzaam was. In het veld dronk hij niets dan water; doch wanneer hij sterken dorst had, nam hij een weinig azijn, en gebruikte slechts nu en dan een weinig wijn. Niet ver van zijne goederen lag het landhuis van *Curius*, in de Geschiedenis, door zijne zegepralen zoo beroemd. *Cato* begaf zich dikwijls derwaarts, en dan vervulde de kleine omtrek van dit landgoed en het onbeduidende slechte huis, hetwelk er op stond, zijne geheele ziel met het denkbeeld, dat de grootste man onder de Romeinen, die de strijdbaarste volken bedwong, dit buitengoed met eigene handen aangelegd, en deszelfs huis, na drie herhaalde overwinningen, in eigen persoon bewoond had; dat het hier in deze ellendige woning was, waar de afgezanten der Samnieten *Curius* ontmoetten, terwijl hij wortelen kookte, en toen zij hem de medegebragte geschenken aanboden, dit waarlijk grootmoedig antwoord van hem ontvingen: *Hij, die met zulk eenen maaltijd tevreden is, heeft geen goud noodig. Ik stel er grooter roem in, dezulke te overwinnen, die schatten bezitten, dan zelfs rijk te zijn.* Van zoodanige gedachten doordrongen, keerde *Cato* terug, wanneer de beschouwing van zijn eigen huis, zijne landerijen, zijn gezin en zijne geheele huishouding, hem aanmoedigde, om zijne werkzaamheden te verdubbelen, en alle noodelooze kosten te sparen.

De Heer DULIS, een rijk man in *Besançon*, naakte een zeer edel gebruik van zijne schatten. Hij had, wel is waar, veel bij de Fransche omwenteling verloren; doch bleef zijne natuurlijke neiging, om anderen wel te doen, gestadig volgen, niettegenstaande hij door dit zijn gedrag de pogen der toenmaals heerschende partij, die reeds zoo vele rijken en aanzienlijken, ofschoon zij de braafste menschen waren, aan hare schraapzucht had opgeofferd, meer en meer tot zich trok, en ook met der daad wegens een voorgewend misdrijf aangeklaagd, en voor de Revolutionnaire Regtbank gesleept werd. Hoe gevaarlijk het ook ware, zich de zaak dezes uitmuntenden mans aan te trekken, waren er echter verscheidene personen, wier weldoener hij was, die borgen voor zijne onschuld en vaderlandsliefde wilden blijven, en onder dezen een van zijne hoefpachters, die zich met getuigschriften, welke hij verzameld had, en door twintig behoeftige huisgezinnen onderteekend waren, naar *Parijs* begaf. Dan, deze vrome bezorgdheid welligt zijn ongeluk; ten minste was de optelling zijner weldaden een bewijs voor zijnen rijkdom. Met één woord; DULIS werd te regt gesteld, en ook zijne deugdzame gade moest een gelijk lot ondergaan. Deze beide slagtoffer lieten twee kinderen na, een zoon van vijftien, en eene dochter van zeventien jaren. Hunne goederen werden ijlings in het openbaar verkocht, wanneer aan den genoemden pachter toevallig de landhoeve ten deel viel, welke hij tot dus verre van DULIS in huur gebruik had. Vervuld van dankbaarheid en liefde jegens zijnen uitmuntenden Landheer, schreef hij aan den zoon van dezen zijnen weldoener den volgenden brief:

„Ik heb de landhoeve uws ongelukkigen vaders gekocht, het gene bij mij zoo veel zeggen wil, als dat ik nog steeds uw pachter ben en blijf. Kom herwaarts, en ontvang dit landgoed, hetwelk u toebehoort. Ik zal u de kamer aanwijzen, die uw vader bewoonde, wanneer hij ons bezocht. Gij zult er de boeken nog vinden, welke hij herwaarts gebragt, gelijk ook zijne beeltenis, die hij mij geschonken heeft, en welke wij met elkander zullen beschouwen. Mijne vrouw verzoekt mij, aan Mejufvrouw uwe zuster te zeggen, dat zij ook voor haar een vertrek heeft ingeruimd, en dat Mejufvrouw bij ons, indien zij het landleven bemint, gelukkig kan zijn. Gij moogt u wel voorbereiden, veel met ons te weenen; want mijne vrouw zegt, dat haar hart niet eer lucht zal krijgen, voordat zij hare tranen met de uwe vermengd heeft. God zij met u! Ik hoop, dat gij op uwe kleine landhoeve gelukkig moogt zijn."

De jonge DULIS ontving dezen brief juist toen hij in de grootste verlegenheid was, hoe met zijne zuster onder dak te komen. Hij nam dus het aanbod, vol gevoel van dankbaarheid, aan, ging met zijne zuster op reis, en beide legden éénen afstand van twintig Duitsche mijlen te voet af. Onderweg stonden zij dikwijls stil, en spraken over hunnen tegenwoordigen toestand. „Ach!" — zeide het meisje — „onze stervende ouders meenden, dat wij van de geheele wereld verlaten waren, en nu ontmoeten wij eenen weldoener, die ons het verlies dezer braven wil vergoeden. Mogt ik hen uit het graf kunnen terugroepen, om hun te zeggen, dat wij éénen helper gevonden hebben!" — „Het is u bekend, lieve zuster!" — antwoordde haar broeder — „dat de ziel niet sterft; onze ouders vergezellen en hooren ons. Laat ons derhalve steeds hunner waardig handelen!"

Onder deze en soortgelijke gesprekken bereikten zij gelukkig de landhoeve, waar men hen met een reikhalzend verlangen verwachtte. Hunne weldoeners omhelsden beide beurtelings, en geleidden hen naar het gewezene slaapvertrek huns vaders, waar zij de boeken vonden, die hem zijne eenzame uren zoo dikwijls veraangenaamden, en zijne beeldtenis, door hem aan deze brave landlieden geschonken, met de teederste aandoening beschouwden.

Op zekeren morgen doorsnuffelde de jonge DULIS de kleine landboekerij, wanneer hem een papier in handen kwam, hetwelk zijn vader zelf geschreven had. Hetzelve bevatte de gewaarwordingen, waarschijnlijk door hem in het oogenblik opgeteekend, met welke hij zijne gevangenis te gemoet zag, en, onder anderen, deze woorden: „Ik gevoel, dat ik den dood, die mij dreigt, nog niet moedig genoeg kan onder de oogen zien. Ik heb mijne kinderen tot deugdzame menschen gevormd, maar hen niet genoeg aan moeijelijken arbeid gewend, en mag hun geen ander erfdeel nalaten, dan de weldaden mijner vrienden, wanneer zij deze overleven." Naauwelijks had de jonge DULIS deze woorden gelezen, of hij liep ijlings met het papier naar zijne zuster, plaatste zich nog denzelfden dag achter den ploeg, leerde dien besturen, en verwierf door zijne vlijt, den lof van het geheele huisgezin. Wanneer hij met zijnen weldoener en verdere arbeiders van het land te huis kwam, vonden zij eenen behoorlijken maaltijd gereed, dien zijne zuster had toebereid; en op deze wijze beloonden beide de liefderijke zorg en onvermoeide werkzaamheid der edelmoedige landbewoners, welke hen als hunne kinderen beschouwd, en als zoodanig erkend hadden.

(*Voorbeelden van Deugdzame Bedrijven.*)

Gedrukt te *Paramaribo* bij de Erven J. BRINK.